

получилъ титла деспотъ. Отъ името на Балика единъ морски градъ на Черно море получилъ име Балчикъ, а отъ Добротича получилъ името си Добричъ и цѣлата земя, за която говорихме — име Добруджа.

8. Въ турско време въ Добруджа, каквито промѣни съ населението да ставали, българитѣ все пакъ се запазвали. Имало е тежки времена. Отъ Кримъ, отъ Русия и Бесарабия се преселвали въ Добруджа разни татари, черкези; отъ Анадола турци, отъ Италия венецианци и генуезци по морския брѣгъ. Всички се ползували отъ труда на българитѣ. Нѣкога българитѣ бивали принудени да се разбѣгатъ въ Влашко, въ Бесарабия, въ Русия. Земята оставала необработена и тогава самитѣ турци викали българи чакъ отъ Котелъ, отъ Сливенско, отъ Шуменъ да заселятъ Добруджа.

9. Следъ всѣка война на Турция съ Русия добруджанци помагали на руситѣ и сетне избѣгвали съ тѣхъ да не би турцитѣ, като се завърнатъ, да ги избиятъ. А отъ Балкана нови преселници отивали въ Добруджа и развъждали голѣми стада. Между българскитѣ овчари имало много грамотни и начетени люде. Затова свидетелствува Захарий Стояновъ, който билъ сжщо овчаринъ (вж. „Вѣнецъ“ за 1940 г., кн. 4). Юрий Венелинъ, като ходилъ да събира пѣсни, приказки и историческо градиво въ Добруджа, намѣрилъ българи, които му се похвалили, че прочели историята на отецъ Паисия. Въ овчарската торба пастиритѣ носѣли и книги за четене.

10. Българитѣ отъ Добруджа вземали живо участие въ българското възраждане и въ въстанието. Тѣ изпждали гръцкитѣ владици и учители и поставили свои българи. Тѣ избрали единъ първенецъ, на име Димитраки бей, за църковния народенъ съборъ въ Цариградъ (1871—1872). Добруджанци дадоха добри войводи (Стефанъ Караджа) и бележитъ министъръ на България — Димитъръ Петковъ отъ с. Башкьой.